

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 183/2015
10.03.2016.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Браниславе Апостоловић и Гордане Ајншпилер-Поповић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца С. д.о.о. у стечају из Н.С., сада стечајна маса С. д.о.о. Н.С. у стечају, коју заступа пуномоћник Мр З.В., адвокат из Н.С., против туженог Т.С. Б., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 7019/14 од 25.02.2015.године, у седници већа одржаној дана 10.03.2016.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 7019/14 од 25.02.2015.године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Новом Саду у ставу првом изреке делимично усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу на име изгубљене добити за период од 6 месеци од 15.12.2001.године исплати износ од 1.163.501,39 динара са законском затезном каматом почев од 10.09.2007.године па до исплате, обавезан је тужени да тужиоцу због умањења прихода за период од 01.01.2000.године па до 15.12.2001.године исплати износ од 5.594.402,30 динара са законском затезном каматом почев од 10.01.2002.године па до исплате и да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 1.115.473,00 динара. У ставу другом изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца за разлику између досуђених 1.163.501,39 динара до тражених 24.017.956,25 динара са припадајућом каматом.

Привредни апелациони суд је побијаном пресудом Пж бр7019/14 од 25.02.2015.године, у ставу првом изреке, одбио жалбе странака као неосноване и потврдио првостепену пресуду привредног суда у Београду у ставу првом изреке под тачком један, односно у делу којим је тужбени захтев усвојен за 1.163.501,39 динара са законском затезном каматом од 10.09.2007.године па до исплае, као и у ставу другом изреке. Ставом другим изреке, другостепене пресуде преиначена је првостепена пресуда у делу става првог изреке тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев за обавезивање туженог да тужиоцу због умањења прихода за

период од 01.01.2000.године до 15.12.2001.године исплати износ од 5.594.402,30 динара са законском затезном каматом од 10.01.2002.године па до исплате, а ставом трећим изреке преиначена је и одлука о трошковима поступка, тако што је одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против другостепене пресуде, благовремену и дозвољену ревизију изјавио је тужилац изричито је побијајући у преиначеном делу, али разлозима указује и на погрешно одлучивање нижестепених судова у делу правноснажно одбијеног тужбеног захтева, а због погрешне примене материјалног права и битне повреде поступка учињене од стране другостепеног суда. Тужилац истовремено побија одлуку другостепеног суда о трошковима поступка.

Одговор на ревизију доставио је тужени али не преко пуномоћника из реда адвоката.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 499. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 125/04 и 111/09) који се у примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11) осим у погледу ревизијског цензуса који је прописан одредбом члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 55/14) и одлучио да ревизија тужиоца није основана.

Нижестепене пресуде нису засноване на битној повреди одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Тужилац је као правно лице у стечају брисан из регистра АПР дана 03.10.2014.године уз истовремени упис стечајне масе тужиоца, коју је по решењу Привредног суда у Новом Саду Ст 916/11 од 08.09.2014.године овлашћен да заступа стечајни управник Н.П. у предметном парничном поступку.

Према утврђеним чињеницама, парничне странке су крајем 1993.године закључиле уговор који је за предмет имао пословно техничку сарадњу на основу постојећег техничког решења аутоматизације телефонских говорних информација за подручје Н.С., којим су регулисана права и обавезе уговорних страна, као и рок трајања уговора од 5 година после којих се његова ваљаност аутоматски продужава на исти период уколико једна од уговорних страна не закључи да ова сарадња није више од пословног интереса те затражи раскид уговора који мора бити најављен 6 месеци унапред. Странке су 13.03.1997.године закључиле анекс уговора којим је продужен рок важности уговора закључно са 13.03.2007.године. Дана 10.12.2001.године тужени је доставио тужиоцу обавештење о раскиду уговора са датумом 15.12.2001.године. Истом раскиду претходило је обавештење од 03.05.2001.године о раскиду уговора због непоштовања уговорних одредаби од стране тужиоца, али је након детаљне анализе рада тужиоца захтев за раскид повучен. На основу закљученог уговора тужилац је имао статус искључивог провајдера на мрежну групу 021 до краја 1999.године, иако је већ у периоду 1993.године постојао и аудиопровајдер И. из Н.С., што је тужиоцу приликом закључења уговора било познато. Тужени је потписивањем уговора о пословно техничкој сарадњи од 22.06.1996.године дао могућност коришћења бројева 9840,

9863, 9864 и 9876 на подручју свих транзитних централа па и Н.С. фирми К. из Б. Такође је дошло до увођења неогеографског кода 041 те је тужилац тражио 15.11.1999.године право коришћења истог, али је од туженог обавештен о потреби ревизије уговора о пословно техничкој сарадњи на коју је тужилац пристао 22.03.2001.године.

Предмет тужбеног захтева о коме је одлучивано нижестепеним пресудама је накнада штете на име изгубљене добити за период од једностраног раскида уговора 15.12.2001.године па до 13.03.2007.године, до када је уговор о пословно техничкој сарадњи требало да траје, а у износу од 24.017.956,25 динара, као и накнада штете у виду изгубљене добити због повреде статуса искључивог провајдера у износу од 5.594.402,30 динара за период од 01.01.2000.године па до 15.12.2001.године.

Код напред утврђених чињеница и постављеног туженог захтева нижестепени судови су правилно утврдили право тужиоца на изгубљену добит за период од 6 месеци од једностраног раскида уговора, односно од 15.12.2001.године у износу од 1.163.501,39 динара, који износ је утврђен на бази података о броју остварених импулса у 2001.године, док је преко наведеног до траженог износа од 24.017.956,25 динара по овом основу тужбени захтев одбијен са разлога које прихвата и ревизијски суд.

Другостепени суд је супротно првостепеном суду одбио и захтев тужбе за исплату износа од 5.594.402,30 динара, јер тужилац није доказао да је радњама туженог претрпео штету у утуженом износу. Тужилац ни на који начин није указивао туженом да му је нарушен евентуални статус искључивог провајдера, већ је и поред постојања уговора туженог са фирмом К. прихватио ревизију уговора о пословно техничкој сарадњи са туженим, али тек дана 22.03.2001.године. Такође тужилац није доказао да би у спорном периоду остварио приходе који су предмет тужбеног захтева, те да је изостанак прихода у узрочно-последичној вези са поступањем туженог будући да није доказао да је располагао техничким могућностима за вршење такве врсте услуга. Наведене разлоге за одбијање тужбеног захтева прихвата и ревизијски суд.

Неосновани су ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права и немогућности отказа уговора о пословно техничкој сарадњи пре истека уговореног рока, те обавези туженог да тужиоцу надокнади насталу штету изгубљену корист због ранијег раскида уговора супротно уговорној одредби члана 13. уговора. Код чињенице преласка на дигиталну централу која је заменила стару аналогну телефонску централу на којој је била повезана опрема тужиоца, а која је угашена 15.12.2001.године и недоказаности да је тужилац располагао техничким могућностима за вршење уговорених услуга раскид уговора од стране туженог који је уследио обавештењем тужиоца од 10.12.2001.године није супротан одредби члана 13. уговора, при чему према уговореним условима раскид мора бити најављен најмање 6 месеци унапред, што је тужени пропустио да учини, па су правилно нижестепени судови обавезали туженог да тужиоцу накнади штету на име изгубљене добити за период од 6 месеци по раскиду уговора. Висина штете је правилно утврђена применом члана 189. став 3. ЗОО на бази података о броју остварених импулса у 2001.години која је претходила раскиду уговора

имајући у виду период од 6 месеци од 15.12.2001.године, јер је у том периоду забележен највећи број пада импулса, па је то основица за израчување добити коју је тужилац основано могао очекивати, а која је спречена радњом туженог, односно раскидом уговора без најављивања најмање 6 месеци унапред. Стога је преко наведеног износа, захтев тужбе правилно одбијен, те су неосновани ревизијски наводи да је накнаду штете требало досудити до 13.03.2007.године, као дана трајања уговора.

Неосновано је и позивање ревидента на одредбе члана 357. и 358. ЗОО, које регулишу рок и отказ трајног дуговинског односа, будући да се у конкретном случају ради о престанку уговора на основу раскида уговора, који јесте уследио на основу једностране изјаве воље туженог, али из других разлога под другачијим условима и са другачијим последицама, него да се радило о отказу уговора.

Ревизијом тужиоца неосновано се указује да је у погледу одлуке о трошковима поступка другостепени суд погрешно применио одредбе ЗПП и учинио битну повреду која је утицала на правилност и законитост побијане одлуке. Како је тужилац у овом парничном поступку у односу на постављени тужбени захтев успео у незнатном делу, док тужени са противтужбом није успео у спору, правилно је другостепени суд применио члана 149. став 2. ЗПП када је одлучио да свака странка сноси своје трошкове целокупног парничног поступка.

На основу изложеног и члана 405. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одбио ревизију тужиоца као неосновану.

**Председник већа-судија
Бранко Станић,с.р.**